

Saaledes har det i alt Fald staaet for mig, men man kunde ogsaa læse det saaledes, at man kunde komme til forskellige Ejendomsværdier. Men ellers vil jeg gøre opmærksom paa, at i § 32, hvor der er Tale om Indkomstskat af Næringsdrift og personligt Erhverv hedder det, at naar en Ejendom er overdraget en anden i Brug, bliver Brugerens Fortjeneste at beregne ved et Skøn over de Betingelser, hvorunder Driften føres; men den Fortjeneste, en Ejer, der selv driver sin Landejendom, har af denne, er der taget Hensyn til ved Vurderingen efter § 2. Det kan jeg umulig rime med den højtærede Finansministers Udtalelser om, at der ingen anden Maade var at takseres en Ejendom paa, end hvad den maa antages at kunne give ved almindelig god Drift. Det maa være det samme, enten det er Ejeren eller Forpagteren, saa meget mere som jeg ser, at det i § 9 bliver gjort gældende, at enhver Ejendom skal takseres efter, hvad den er værd i Handel og Vandel. Den højtærede Finansminister sagde i Gaar, at der ikke var nogen Mening i at beskatte en Mand højere, fordi han har større Indtægt af sin Ejendom; det vilde være at beskatte Fliden og være et urimeligt Skatteprincip, men jeg ved ikke rettere, end at jo større Indtægt en Mand har, desto mere Evne har han til at betale Skat. At hans Indtægt er kommen ved Flid, kan gerne være, men det fritager ham ikke for at betale Skat, og jeg kan ikke se, at det er et rigtigt Skatteprincip at lægge en tung Skat paa dem, der ikke have Evne, eller dem, der have deres Ejendomme i daarlig Drift, maaske paa Grund af manglende Kapital.

Dermed skal jeg forlade, hvad den højtærede Finansminister har sagt, og gaa over til at gøre nogle Bemærkninger i Anledning af, hvad vi nys hørte fra det ærede 12te kongevalgte Medlem (Estrup). Det var en kolossal Overdrivelse, mente han, naar jeg havde sagt, at den store Befolkning ønsker Skattekommissionens Forslag gennemførte. Nej, det er ingen Overdrivelse. Jeg har kun mødt en eneste Stemning overalt, hvor jeg er kommen paa Landet, nemlig en almindelig Glæde over den Enighed, som er bleven tilvejebragt i Skattekommissionen, og denne Stemning er yderligere bleven bestyrket ved, hvad vi nu høre fra de Herrens Meningsfællers Side, idet det, som jeg allerede har bemærket, er blevet sagt af et æret Medlem i det andet Ting, at $\frac{9}{10}$ af Højre blandt Landbrugerne ønske Skattekommissionens Forslag gennemført. Det

ærede 12te kongevalgte Medlem syntes ogsaa at godkende, at jeg maaske kunde have Ret for Landets Vedkommende, men Byerne havde absolut det modsatte Ønske. Jeg er temmelig sikker paa, at det ikke forholder sig saaledes, som det ærede Medlem siger. Ogsaa den store almindelige Befolkning i Byerne maa ønske Kommissionens Forslag gennemført af 2 Grunde, for det første, fordi det er givet, at Kommissionens Forslag flytter en ikke uvæsentlig Del af Skattebyrden fra dem, der have mindre Skatteevne, til dem, der have større Skatteevne. Det er absolut en Fordel, og det maa alle almindelige Skatteydere absolut anse for en Fordel. Dernæst kan jeg ikke tænke mig andet, end at Byerne i Almindelighed ville være særlig glade ved at se Skattekommissionens Forslag gennemførte, idet de indeholde andre Fordele, ganske særligt for Byerne — der er ogsaa andre Fordele for Landet — men ganske særligt for Byerne, Fordele, som ville bringe Byerne adskillige Indtægter, som man nu ikke har Adgang til, saaledes Retten til at beskatte Aktieselskaber og andre Selskaber, til at beskatte Næring i selve Kommunen, uagtet vedkommende næringsdrivende bor andetsteds osv. Det er jo Spørgsmaal, som have meget stor Betydning for Byerne, saa jeg kan ikke forstaa rettere, end at den store Befolkning i Byerne absolut maa være interesseret i, at disse Love gennemføres.

Saa sagde det ærede Medlem dernæst, at noget nyt ikke altid sinkede en Sag. Det kan gerne være, man har kørt saa meget med noget gammelt uden at opnaa Enighed, at det kunde være nyttigt at faa noget nyt frem, og at dette ny maaske kunde give Anledning til, at der hurtigere opnaaedes Enighed. Deri kan det ærede Medlem have Ret. Det er jo noget, vi alle vide, at man kan have talt mange Gange om noget uden at kunne komme nogen Vegne, og saa er der kommet noget nyt frem, som har bragt Sagen videre. Men er det Tilfældet med det, der her foreligger? Dette ny, som her bringes frem, er jo i ganske særlig Grad Indkomstkildebeskatningen, som det ærede Medlem er den første Talsmand for i dette Ting. Men Indkomstkildebeskatningen har tidligere vist sin Evne til at standse denne Sag. Jeg har jo i Gaar haft Lejlighed til at minde om, hvorledes det gik for 3 Aar siden, da drøftede vi denne Sag i Udvalget, og det meget udførligt, og jeg forstaa saa godt det ærede Medlems Varme i denne Sag, thi han var særlig den, der var Ordfører i vore Forhandlinger om Ind-